

Немецкая народная книга аккумулировала в себе ценностные представления, детерминированные мировоззренческой системой позднесредневековой эпохи. Опираясь на критерии методологии нового историзма, данное произведение не только отображает умонастроения того времени, но и влияет на их развитие. В статье очерчены механизмы разрушения традиционной аксиологической системы и формирования новой ренессансной идеологии.

Ключевые слова: *новый историзм, комизм, пуант, субъект комизма, объект комизма, мобильность.*

German folk book has accumulated axiological representations determined by the system of the world perception in the late medieval period. Using the criteria of the New Historicism methodology the following folk work not only reflects the mentality of that time but also affects its development. The article outlines the mechanisms of destruction of traditional axiological system and formation of a new Renaissance ideology.

Key words: *new historicism, humour, point, subject of humour, object of humour, mobility.*

УДК 821.111(73)92

Олексій Сінченко, Марина Гавриловська

ПОСТКОЛОНІАЛЬНІ ДОСЛІДЖЕННЯ: УКРАЇНСЬКИЙ ВИМІР

У статті прослідковується, яким чином методологія західних постколоніальних досліджень набуває поширення в українському літературознавстві не лише як стратегія прочитання художньої літератури, але й як вагомий чинник формування національної культурної ідентифікації.

Ключові слова: *постколоніалізм, Російська імперія, ідентичність, інший, Саїд, Томпсон, націоналізм.*

Постколоніальні студії виникли у західній культурі наприкінці 1980-х років як міждисциплінарне явище, покликане дослідити співвідношення імперії / колонії, центру / периферії. Попри те що концептуальні праці цього спрямування (Франц Омар Фанон, Едвард Ваді Саїд, Гаятрі Чакраворті Співак, Гомі Бгабга та ін.) розгортають проблему культурних легітимностей колишніх західноєвропейських колоній в Індії, Африці та Середній Азії, сьогодні поняття «постколоніалізм» поширюється на проблеми вивчення культур помежів'я і також дає змогу виявити механізми творення «голосу» змаргіналізованих етносів, що через ті чи інші обставини були позбавлені можливості культивування власної культури.

Методологічну основу для постколоніальних досліджень закладає Едвард Саїд своїми працями «Орієнталізм» (1978) і «Культура та імперіалізм» (1993). В основі його теорії лежить поняття «орієнталізм», яке він проблематизує як власне європейське утворення, послуговуючись поняттями «дискурс», уведеним Мішелем Фуко у працях «Археологія знання» (1969) і «Наглядати й карати» (1975).

На його думку, дискурс орієнталізму формують три чинники: 1) *академічний* (Схід виступає об'єктом наукової рефлексії); 2) *образний* (орієнталізм як спосіб думки, що вносить розрізнення між Сходом і Заходом); 3) *корпоративна інституція контактування зі Сходом* (способи владування Заходу над Сходом) [7, 13–14].

Саїд наполягає на тому, щоб орієнталізм «розглядати як знакову систему, яка виражає європейсько-атлантичну владу над Сходом, а не як правдивий дискурс про Схід (яким він претендує бути у своїй академічній або науковій формі)». Окрім виявленої Саїдом невідповідності між репрезентацією й реальним предметом дослідження, його цікавить прагматика орієнтального дискурсу: які механізми визначають його тривалість і дають йому змогу формувати «несуперечливу й міцно злитовану систему поглядів» [7, 18].

Явище орієнталізму Саїд насамперед пов'язує з американцями, французами та британцями, розуміючи під поняттям «специфічний спосіб сприйняття Сходу, опертий на ту виняткову роль, яку Схід відіграє в західноєвропейському досвіді». Саме Схід для Європи – «культурний суперник» і «найзмістовніший образ Іншого» [7, 12].

Однак, починаючи з 1990-х років постколоніальні дослідження виходять за межі «орієнталізму» й починають трактуватися доволі широко. В їхній простір тепер входять «дослідження антиімперських стратегій та ідеологій, питання глобалізації, багатокультурності й аналіз різних форм підпорядкування – національного, расового, гендерного, класового, генераційного» [2, 8]. Власне, йдеться про будь-які вияви підпорядкування й використання «влади як знання» (М. Фуко).

Таким розширенням предметного поля постколоніальних досліджень є дослідження Єви Томпсон «Трубадури імперії: Російська література і колоніалізм» (2000), в якому американська дослідниця чи не вперше пропонує перечитати російську літературу з позицій постколоніалізму, а також Олександра Ф'юта, який розглядає польську літературу як тло для витворення «польського колоніального дискурсу» [10]¹.

Розуміння Російської імперії (а у контексті досліджень Ф'юта й Польщі) як колоніальної держави складається не відразу, позаяк її структура як імперії відмінна від імперій західного світу. Західні імперії розмежовані за принципом метрополія / колонія, що передбачає підпорядкування віддалених земель, їхнє завоювання. Цей принцип не підходить для окреслення Російської імперії або ж поширюється на неї частково. Так, дослідниця Центральної Євразії Лора Адамс у статті «Чи можливе застосування постколоніальної теорії до Центральної Євразії?» (2008) методологію постколоніальних досліджень переносить на цей регіон, бо він певною мірою збіжний із класичним постколоніальним [1]. Коли ж йдеться про взаємини між Росією, як центром метрополії, й Україною, як колонією, постколоніальна теорія потребує важливих уточнень. Україна не лише територіально, а й історично і ментально сприймалася Росією як частка власної етнічної приналежності, взаємини ж із Росією для України визначалися не на рівні завоювання, а на рівні правових угод.

Коли Саїд говорить про ідею європейської ідентичності «як вищу супроти всіх неєвропейських народів та культур», він розкриває головний аксіологічний механізм колоніального дискурсу. Подібний механізм прикладається й до розуміння ролі Росії як центру Російської імперії, беручи до уваги й те, що ідентичність самих росіян формувалася не як національна, а як імперська, що неминуче призвело б до асиміляції інших ідентичностей народів імперії. Тому доречно щодо російського колоніалізму поняття «внутрішня колонізація» по-новому спроблематизоване О. Еткіндом у дослідженні «Внутрішня колонізація. Імперський досвід Росії» (2011).

¹ Звертаємося саме до цих авторів, бо їхні книги перекладені українською, а тому мають значний вплив на все те, що пишеться про постколоніалізм в Україні.

На його думку, внутрішня колонізація – це «процес культурної експансії, гегемонії, асиміляції в межах державних кордонів, реальних або уявних» [12, 18]. За словами Еткінда, колонізація здійснюється завжди на культурному й політичному рівнях. Звісно, що, не маючи власної держави, українці прагнули витворити її уявний простір, а пошук самототожності вів до протиставлення російській (колоніальній) культурі й часто вибудовувався на культурному розмежуванні, оскільки, на відміну від західного колоніалізму, як твердить Є. Томпсон, російський імперіалізм замість поняття «раса» на перший план висуває поняття «нація». Поясненням цьому може слугувати впроваджене Є. Томпсон розрізнення «захисного» й «агресивного» типів націоналізму. «Захисний націоналізм», на її думку, притаманний тим нечисленним утворенням, що об'єднані спільною пам'яттю, і яким загрожує виродження чи втрата самоідентичності через зовнішній вплив. Томпсон оминає поняття «нація», займаючи конструктивістську позицію Бенедикта Андерсона. Прагнення зберегти власну ідентичність має «інтровертний» характер, замикаючи культуру на собі. Це монологізує національну культуру й часто призводить до звинувачення такого типу культури в «ксенофобії або антисоціальної поведінці». Саме таке сприйняття є виявом вже «колоніальним», бо культурне розмикання призводить до того, що Томпсон означає як «прокрустове ложе дискурсивного простору, окресленого медіаторами, котрі представляють головні політичні потуги» [9, 33]. Інший різновид Томпсон означає як «експансивний націоналізм». Спрямований назовні, він схильний підпорядковувати собі Іншого, ставати його озвученням й ідентифікаційним маркером.

Саме «захисний механізм», «основою якого є захист національної ідентичності», більшою мірою характеризує Україну щодо Росії, тоді як «агресивний націоналізм, спрямований на експорт власної національної ідентичності та завоювання земель, на яких живуть Інші» [9, 20], визначає позицію Росії. Хоча Є. Томпсон вказує на те, що російська ментальність базована на синтезі цих двох типів націоналізму, проте її агресивний бік викриває колоніальний механізм.

Як бачимо, Томпсон вказала на специфічні риси російського колоніалізму, які не бралися до уваги в постколоніальних дослідженнях. Вона стверджує, що «на відміну від колоніалізму на Заході, коли національні проблеми часто відносилися до категорії расових питань і питань заморських завоювань, російський колоніалізм значною мірою залежав від національної ідентичності та експансіоністської політики щодо сусідніх країн» [9, 20]. Не даремно послідовник Томпсон Олександр Ф'ют пропонує застосування постколоніальної методології не у вимірах моделі

«Перший Світ – Третій Світ», а моделі «Перший Світ – Другий Світ» [10].

В умовах Російської імперії численні народності не належали до офіційного культурницького дискурсу, вони розглядалися лише як «безмовні» об'єкти й наділялися тими голосами та свідченнями, які приписувала їм імперська культура. Великою мірою стосунки між колоніальним центром і периферією відзначаються «приглушенням» останньої. Саїд це добре показує на романах Альбера Камю, а Є. Томпсон доводить, кажучи про «ідеологічне прикриття колоніальної практики», що воно «широко практикувалось російськими письменниками».

Література виступає важливим культурним колоніальним механізмом. Тому недаремно Томпсон твердить, що російська література сприяє впровадженню «нарративу російської присутності» на підлеглих територіях, «витісняючи з цих територій їхню власну історію та письменство, що мали для них важливе значення» [9, 20]. Такий вплив чиниться на рівні засвоєння несвідомо, бо, починаючи з освіти, знання про те, що існує, постійно видається як правдиве і не підлягає сумніву.

Саме російські письменники перебирали на себе право говорити за Інших підданців імперії. Підставою для цього слугує, за твердженням Є. Томпсон, те, що «*постколоніальна теорія ґрунтується на припущенні, що тексти, поряд із іншими своїми функціями, є інструментом імперської влади*», тому «*художня література захищає цю владу за допомогою символічних систем і таких тлумачень Інших, які возвеличують і прославляють Центр*» [9, 313]. У Російській імперії письменник завжди мав особливий статус – належав до привілейованої касти, що отримувала або найбільші привілеї, або найгірше переслідування. За кількістю арештованих і знищених письменників Російська імперія посідає перше місце серед інших імперій світу. Її влада великою мірою вибудовувалася у сфері символічній, тому більшість ідентифікаційних кодів вироблено саме через літературу, і письменник лише тоді набирав легітимності, коли ставав виразником таких кодів.

Так само як Схід для орієнтальної Європи, так і Україна для Російської імперії є інтегральною частиною її «матеріальної цивілізації та культури». Її образ настільки інтегрований в імперське мислення й уявлення про культурну й територіальну цілісність, що мова про окремішність українців не сприймається навіть частиною самих українців. Адже доля України в межах Російської імперії визначалася лише приналежністю до долі Росії. Як відзначила Томпсон, «*коли в XIX ст. на Заході став звучати дедалі переконливіший голос Росії, її великі письменники доводили, що вся імперія – це Росія, і що народам, які проживають у межах цієї імперії, призначено долею залишатися частиною Росії*» [9, 86].

Якщо взяти до уваги положення Б. Андерсона, то українська література в умовах бездержавності розвивалася як синтез націоналізму й писемності. Звісно, уявлення про національне формували еліти, які прагнули поширити свої ідеї на ширший загал, тобто народ, від якого вони власне й відштовхувалися. Уявлення про український народ, його ідентифікаційні параметри й способи самовизначення так само формувалися на рівні еліт, і так само, як основним механізмом творення імперської ідентичності виступало письменство, творення української національної ідентичності покладалося на літературу.

Уперше в українському літературознавстві методика постколоніальних досліджень на матеріалі сучасної літератури апробує Марко Павлишин. Утім, елементи такого підходу можна виявити також у працях інших науковців діаспори, а саме: Юрія Шереха, Марка Павлишина, Мирослава Шкандрія, Юрія Луцького, Григорія Грабовича та ін. Сьогодні українське літературознавство вже має власну традицію таких досліджень Ярославом Поліщуком, Тамарою Гундоровою, Миколою Рябчуком, Ярославом Грицаком, Петром Іванишином, Оленою Юрчук та ін.

Марко Павлишин у статті «Козаки в Ямайці: постколоніальні риси в сучасній українській культурі» (1992) розрізняє поняття «антиколоніальний» і «постколоніальний». Структури антиколоніалізму в культурі він розглядає як «*відлуння та віддзеркалення їхніх колоніальних попередників*», тоді як постколоніальне для нього є «*наслідком розмаскування й розмонтовування структур культурного колоніалізму і, рівночасно, їхнього продуктивного перевикористання*» [4, 223]. Власне, поняття постколоніального Павлишин пов'язує зі здобуттям Україною незалежності. На його думку, саме постколоніалізм «*припиняє гегемонію різних форм минулого*», а для української культури насамперед йдеться про «*романтичне минуле та розповіді про генезу, страждання й виживання нації*». Натомість автор пропонує творення сучасного нарративу, що «*утверджує орієнтацію на проблеми та умови суб'єкта й суспільства у тому світі, який існує тут і сьогодні*» [4, 223–224].

Павлишин виокремлює чотири стратегії культурного колоніалізму:

- 1) творення ієрархії цінностей, які надають найвищої вартості товарам культури-домінатора;
- 2) поширення міфу про універсальність колонізатора, з якою нібито різко контрастує обмеженість, парафільність та місцева заідеологізованість колонізованого;
- 3) таке функціонування культурних установ імперії, що робить її центр відомим і цінним для зовнішнього спостерігача, а колонії майже невидимими;
- 4) плекання історіографічних міфів [4, 225–226].

Антиколоніалізм, на його думку, послуговується риторикою колоніалізму, так само виявляє «часто підсвідоме бажання далі говорити від імені влади», тому постає як «не менш монологічний та ідеологізований», такий, в якому наявна «структура заперечення – переставлення з ніг на голову – колишніх колоніальних аргументів та цінностей» [4, 227], тоді як постколоніалізм розгортає перспективу несерйозного, можливість перетворення колоніальних міфів на гротеск, іронію чи різновид гри, бо саме фіксування тих культурних явищ, «які не зводять усіх питань до бінарної опозиції “імперський центр – колоніальна периферія”, а звертаються до інших аспектів сучасного життя» [4, 232] вже є, на думку Павлишина, постколоніальними.

Таке розуміння «постколоніального» призвело до тривалої дискусії в українському літературознавстві й розділило науковців на два табори. Першим виступом проти позиції Павлишина стала стаття Григорія Сивоконя «“Постколоніалізм” в сучасній українській літературі: симптоми, тенденції, явища» (2003). Науковець, ретельно проаналізувавши аргументи опонента, запропонував власне визначення постколоніалізму, пов'язавши його з процесами утривалення традиції. Його хвилює «“кардинальне” заперечення традиції» Павлишиним, бо воно, на його думку, «з одного боку, загрожує самій традиції як основі національної ідентичності, а з другого – дезорієнтує у світі модерних цінностей, де традиції, як такий, начеб і не лишається місця», однак, «усвідомлення й осмислення традиції як фундаментального поняття з наповненням його конкретним змістом хоч не хоч утримує, “цементує” літературу як цілісність, надає їй певності у протистоянні тенденціям тимчасовим, минулим і допомагає чутися тотожною самій собі, суть самототожною. В українському випадку це саме те, що можна трактувати як постколоніалізм» [8, 104–105]. Як бачимо, Сивокін не послуговується, притаманною Павлишину деконструктивістською практикою, а пов'язує постколоніальне з увагою до національного як органічного, чим, власне, долає й антиколоніальну риторіку, притаманну, за його прикладом, Григорієві Клочку. Однак у такому підході виявляється інша проблема, яку означила Тамара Гундорова, вказуючи на те, що «сакралізація минулого стає умовою розвитку національної ідентичності» [2, 17], а це не завжди сприяє відкритості культури й відповідно її здатності до трансформацій та викликів сучасного світу.

Радикальнішою щодо тлумачення постколоніалізму й критики Павлишина виявилася позиція Петра Іванишина, який в монографії «Національно-екзистенціальна інтерпретація (основні теоретичні та прагматичні аспекти)» (2005) пропонує поглянути на постколоніалізм

на «засадах національно-екзистенціального витлумачення».

Свій підхід до дефініювання постколоніального Іванишин певною мірою будує на «методі стратегічного розташування», запозиченого у Е. Саїда, що дає змогу виявити авторську позицію щодо власного тексту. На це свого часу звернула увагу й Є. Томпсон, зауваживши, що «до найбільших досягнень Саїда належить те, що він привернув увагу до впливу, який інтерпретатори чинять на об'єкт своєї інтерпретації» [9, 67].

Іванишин не приймає «дихотомію – національний антиколоніалізм / постмодерний постколоніалізм» Павлишина як практику тлумачення художнього тексту, звинувативши останнього в тому, що таке прочитання «не має націо-захисного культурного спрямування і не поборює, а інтегрує у своїй теорії та практиці імперіалістичні концепти» [3, 69], тому пропонує інші поняття – «культурний імперіалізм» та «культурний націоналізм».

Саме Павлишин із його «космополітизмом» і є, на думку науковця, представником «культурного імперіалізму», тоді як виразниками «культурного націоналізму» є Гомі Бгабга, Арун П. Мукгерджи та Саймон Дюрінг, для яких постколоніалізм не межує з постмодерністською практикою, а є, за словами Бгабги, вивченням «нації через її розповідність» [3, 70].

Зрештою Іванишин пропонує поняття «націологічний постколоніалізм», називаючи «постмодерний постколоніалізм» псевдопостколоніалізмом. Він пропонує власне визначення постколоніалізму: «Постколоніалізм – це актуалізована (найчастіше) постімперською історичною ситуацією загальногуманітарна методологія, в котрій підставою для інтерпретації служать: пріоритетність збереження й розвитку національної культури, утвердження її самодостатності та поборення імперських дискурсів. Тому справжній постколоніалізм завжди націоцентричний та антиколоніальний» [3, 73]. Таке визначення, якщо його розглянути у світлі концепції Павлишина, швидше підпадає під «національний антиколоніалізм» і свідчить про те, що Іванишин просто відкидає визначення постколоніального у розумінні Павлишина і вибудовує власну аргументацію, виходячи не з тез опонента, а приписуючи йому певну позицію.

Полеміка між Павлишиним і Сивоконем стала знаковою для характеристики того, як розвиваються постколоніальні дослідження в Україні. Лише частково вони орієнтовані на західні методології, натомість більшою мірою підлягають тому критерію, який Є. Томпсон означила як «захисний націоналізм».

Виявом останнього стали поважні дослідження Наталії Шумило «Під знаком національної самобутності» (2003) й Олени Юрчук «У тіні

імперії. Українська література у світлі постколоніальної теорії» (2013). Однак, можливо, саме такий вектор постколоніальних досліджень і є найбільш продуктивним для сучасної культурної ситуації в Україні, бо, як відзначає Ярослав Поліщук, «*аби література була справді незалежною в сенсі її самоусвідомлення, вона повинна, позбуваючись спрофанованої ідентичності минулого, прищепити собі нову свідомість, що відмежувала б її від колоніального досвіду*», тому й «*треба зруйнувати досі чинну ієрархію культурних цінностей, що нав'язана колись метрополією*» й досі є «*органічною часткою нашого самоозначення*» [5, 295].

В Україні процеси формування нової дослідницької мови гуманітарних досліджень збігаються з процесами формування національної ідентичності. Українське літературознавство також стало заручником цієї ситуації, тому в ньому часто наукова дискусія зводиться з методологічного рівня до ідеологічного, з рефлексійного до емоційного. Виявлене розгалуження постколоніальних досліджень в Україні насправді не має антагоністичного характеру, а лише засвідчує можливість дво-векторного розгортання за умови дотримання вироблених ними чітких методологічних принципів.

ДЖЕРЕЛА

1. Адамс Л. Применима ли постколониальная теория к Центральной Евразии? / Л. Адамс // Неприкосновенный запас. – 2009. – № 4 (66). – С. 25–36.
2. Гундорова Т. Транзитна культура. Симптоми постколоніальної травми: статті та есеї / Т. Гундорова. – К. : Грані-Т, 2013. – 548 с. – (Серія «De profundis»).
3. Іванишин П.В. Національно-екзистенціальна інтерпретація (основні теоретичні та прагматичні аспекти) : [моногр.] / П.В. Іванишин. – Дрогобич : Видавнича фірма «Відродження», 2005. – 308 с.
4. Павлишин М. Козаки з Ямайки: постколоніальні риси в сучасній українській культурі / М. Павлишин // Павлишин М. Канон та іконостас: Літературно-критичні статті / ред. рада: В. Шевчук та ін ; вступ. ст. І. Дзюби ; худож.-оформл. серії І. Гаврилюк ; іл. С. Якутовича. – К. : Час, 1997. – 447 с.; С. 223–237.
5. Поліщук Я.О. Література як геокультурний проект : [моногр.] / Я.О. Поліщук. – К. : Академвидав, 2008. – 304 с.
6. Саїд Е. Культура й імперіалізм / Е. Саїд. – К. : Критика, 2007. – 608 с.
7. Саїд Е. Орієнталізм / Е. Саїд. – К. : Вид-во Соломії Павличко «Основи», 2001. – 511 с.
8. Сивокінь Г.М. «Постколоніалізм» в сучасній українській літературі: симптоми, тенденції, явища / Г.М. Сивокінь // Сивокінь Г.М. У вимірах сприймання. Теоретичні проблеми художньої літератури, її історії та функцій. – К. : Фенікс, 2006. – 304 с. – С. 90–105.
9. Томпсон Е. Трубадури імперії: Російська література і колоніалізм / Е. Томпсон ; пер. з англ. М. Корчинської. – К. : Вид-во Соломії Павличко «Основи», 2006. – 368 с.
10. Ф'ют О. Зустрічі з Іншим / О. Ф'ют ; пер. з польської Я. Поліщук. – Х. : Акта, 2009. – 268 с.
11. Шумило Н.М. Під знаком національної самобутності / Н.М. Шумило. – К. : Задруга, 2003. – 354 с.
12. Эткінд А. Внутренняя колонизация. Имперский опыт России / А. Эткінд ; авториз. пер. с англ. В. Макарова. – М. : Новое литературное обозрение, 2013. – 448 с.
13. Юрчук О. У тіні імперії. Українська література у світлі постколоніальної теорії / Олена Юрчук. – К. : Академія, 2013. – 224 с.

В статті відслідковується, яким образом методологія західних постколоніальних досліджень розповсюджується в українському літературознавстві не тільки як стратегія прочтения художественної літератури, але й як важливий фактор формування національної культурної ідентифікації.

Ключевые слова: *постколониализм, Российская империя, идентичность, другой, Саид, Томпсон, национализм.*

The article traces how methodology of Western postcolonial studies widespread in Ukrainian literary criticism not only as a strategy for reading fiction, but also as a significant factor in national cultural identity development.

Key words: *postcolonialism, Russian Empire, identity, other, Said, Thompson, nationalism.*